

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/132/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214066
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1312214066.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Darina Kuchtová a JUDr. Zuzana Kučerová, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C 143/2012-144 zo dňa 26.2.2015, proti uzneseniu č.k. č.k. 10C 143/2012-129 zo dňa 26.2.2015, proti uzneseniu č.k. 10C 143/2012-132 zo dňa 26.2.2015, a proti uzneseniu č.k. 10C 143/2012-225 zo dňa 24.9.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/143/2012 -144 zo dňa 26.2.2015 **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/143/2012 -129 zo dňa 26.2.2015 **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/143/2012 -132 zo dňa 26.2.2015 **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/143/2012 -225 zo dňa 24.9.2015 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 10C/143/2012-144 zo dňa 26.02.2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť majetkovú škodu 175 eur a nemajetkovú ujmu v sume 165,96 eur.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Navrhovateľ ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: G. I.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 15067/2011. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX.

3. Žalobca dňa 11.18.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal.

4. Žalobca z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy. V danom prípade postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z. z., písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutie o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- euro, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- euro, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- euro.

5. Návrh na zmenu súdneho exekútora podal po strate dôvery k exekútorovi a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov žalobcu, ktorý mal podozrenie zo vzniku škody na jeho strane. Keďže exekučný súd po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora bol nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať, žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora aj ďalších účastných orgánov, a to predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom a to na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- euro. Celkovo vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučnému súdu sumu 175,- euro. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov na prejednanie veci v primeranom čase nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času bolo reálne ohrozené legitímne očakávanie žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a nastalo riziko insolvenčného povinného. Žalobca uviedol aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vyvolaným zásahom do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, ktorá vyvolala u žalobcu, u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u jej majiteľov po city frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Časové omeškanie v rozhodnutí exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

6. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu sumu 165,96 euro. Výpočet nároku uskutočnil žalobca alikvotným pomerom 55,32 euro za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe doterajšieho rozhodnutia ústavného súdu podľa ktorého, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, aby sa za každý rok poznačený prieťahmi vzťahovala satisfakcia vo výške 20.000,- Sk t.j. 663,88 euro. Teda 663, 88 euro za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 euro za mesiac, v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 111 dní. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázal žalobca aj na nálezy Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní (nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: III ÚS 203/06 -25, kde bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,- Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov, nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: III ÚS 235/04 -3, kde bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie 30.000,- Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka/.

7. Žalobca ďalej namietal predpojatosť Okresného súdu Bratislava III z dôvodu, že tento súd je štátnym orgánom, ktorý svojím konaním, nesprávnym úradným postupom, spôsobil vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Bratislava III by porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce neexistuje súdca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, nakoľko sudcovia Okresného súdu Bratislava III sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania.

8. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5NcC/267/2012 -14 zo dňa 26.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave JUDr. G. Q. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

9. Žalovaný žiadal návrh zamietnuť ako právne neopodstatnený, z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Poukázal na zmatečnosť podania, keď v jednotlivých žalobných návrhoch sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. zmatečne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručení podaní na súd. Taktiež poukázal na to, že celú dôkaznú povinnosť žalobca prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ohľadne prieťahov v konaní žalovaný uviedol, že žalobca neuviedol ktoré kroky podnikol na ich odstránenie, žalovaný mal za to že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené žalovanému dňa 23.04.2012, pričom návrh vo veci samej bol už dňa 27.09.2012 doručený Okresnému súdu, mal za to že ide o predčasne uplatnený nárok.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradíť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, podľa ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a na vyčíslenie doterajších trov konania, pričom súd v rozhodnutí po zmene exekútora zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Žalovaný pripustil, že v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, v prípadoch, ak exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. V zmysle § 9 ods. 2 zákona

č. 514/2003 Z.z., súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Podľa názoru odporcu efektívnosť rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona číslo 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že Ústavný súd SR uznesením zo dňa 03.10.2012, I.ÚS 476/2012--12 rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd zastával názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv žalobcu, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II.ÚS 93/03).

11. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, nakoľko zo skutkových okolností uvádzaným žalobcom v návrhoch, v niektorých konaniach k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pre marcom 2009. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne, a to po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Žalobca vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívali v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov, t. j. v celkovej sume 175,- euro. Požadované paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti považoval žalovaný za nesprávne a účelové. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu, tak ako bola uplatnená, pretože žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody.

12. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že žalobca v návrhu poukázal na viacero ústavných nálezov, kde Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Poskytovaná výška finančného zadosťučinenia nie je automatická, táto podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu a je nesprávne vychádzať z paušálnej sumy 663,88 euro za každý rok prieťahov, nakoľko každé prípadové okolnosti sú osobitné. vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom žalobcom uvádzané pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď náhradu škody si uplatňuje právnická osoba. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na dobré mravy vzhľadom na uplatnenú nemajetkovú ujmu odporca dal do pozornosti súdu a doložil list Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/R4M/kb D/2010/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov a práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci, navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. V takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, či súd poverenie vydá alebo nevydá s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdu.

13. Vzhľadom na uvedené dôvody žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu,

nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, prípadnej nemajetkovej ujmy a tým nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmovou.

14. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 10C/143/2012 -35 zo dňa 15.10.2013 z dôvodu hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie veci ktoré skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov, v zmysle § 112 ods. 1 OSP, vedené na súde pod sp. zn. 10C/143/2012, sp. zn. 10C/144/2012, sp. zn. 10C/145/2012, sp. zn. 10C/146/2012, sp.zn. 10C/148/2012, sp. zn. 10C/149/2012, sp. zn. 10C/151/2012, spoločné konanie je vedené pod sp. zn. 10C/143/2012, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2013.

15. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C/144/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 221,28 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: C.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 14574/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX 023522. Žalobca dňa 10.05.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2NcC/252/2012 -18 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci, návrhu navrhovateľa na postup v zmysle § 12 ods.1 OSP nevyhoveli.

16. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C/145/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 221,28 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: G. G.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 14579/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX 031206. Žalobca dňa 11.18.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3NcC 226/2012-15 zo dňa 26.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III v Bratislave nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci.

17. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 146/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného : C. N.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 284/2002. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu,

Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Žalobca dňa 10.05.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9NcC/226/2012 -15 zo dňa 25.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III v Bratislave nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci.

18. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 148/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 387,24 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: G. H.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 603/2002. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 021085. Žalobca dňa 10.05.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9NcC/240/2012-15 zo dňa 25.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci.

19. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C/149/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 331,92 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: Q. F.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 1454/2003. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX 027094. Žalobca dňa 11.18.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5NcC/239/2012-15 zo dňa 26.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave JUDr. Mária Zbyňovová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

20. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 151/2012 sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012 doručeným súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 221,28 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobca ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: F. G.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 1657/2005. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd

poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Žalobca dňa 11.18.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2NcC/220/2012 -18 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III v Bratislave nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci, sudkyňa JUDr. U. X. bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci, návrhu navrhovateľa na postup podľa § 12 ods.1 OSP nevyhovel.

21. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 26.02.2015, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, žiadal súd o odročenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania.

22. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, návrh žalobcu na prerušenie konania žiadal zamietnuť nakoľko nie je daný žiaden relevantný dôvod na prerušenie konania, vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby súd v konaní ďalej riadne pokračoval a návrh v celom rozsahu zamietol.

23. V danom prípade súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy, podľa § 101 ods. 2 OSP. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (Uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Súd neodňal účastníkom možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti zbavili tým, že sa na pojednávanie nedostavili, hoci boli na pojednávanie včas predvolaní viac ako päť dní pred termínom pojednávania, podľa § 115 ods. 2 OSP a tým si účastníci sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva a oprávnené záujmy. Súd poskytol účastníkom, ich zástupcom reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy, túto možnosť nevyžili a takéto správanie zákonodarca nedovoľuje.

24. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými návrhmi ktoré boli spojené na spoločné konanie, s vyjadrením odporcu k podaným návrhom žalobcu, obsahom pripojených exekučných spisov a zistil nasledovný skutkový stav.

25. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 34Er/2117/2003 (10C/143/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 20.10.2003 na Exekútorskom úrade v Košice 2, u súdneho exekútora Ing. Bc. L. G. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: G. I., na vymoženie peňažného plnenia vo výške 14.300,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 885/2002.

26. Dňa 03.11.2003 doručil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, uvedenému návrhu bola pridelená sp.zn. 34Er/2117/2003. Dňa 06.11.2003 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25Cb 269/02-32 zo dňa 20.05.2003.

27. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 24.02.2011. Uznesením č. k. 34Er/2117/2003 -14 zo dňa 09.03.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 22.10.2011.

28. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 36Er/2753/2002 (10C/144/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 14.10.2002 na Exekútorskom úrade v Bratislave, u súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: C. I. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 17.030,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 885/2002.

29. Dňa 16.10.2002 podal súdny exekútor žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er 2753/2002. Dňa 29.10.2002 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. 42Rob 478/02-6 zo dňa 08.07.2002.

30. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č. k. 36Er/2753/2002 - 12 zo dňa 02.02.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 02.03.2011.

31. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 35Er/560/2004 (10C/145/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 6.5.2004 na Exekútorskom úrade Šaľa, u súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: G. G. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 7.800,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 762/04.

32. Dňa 13.05.2004 podal súdny exekútor žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 35Er 560/2004. Dňa 19.05.2004 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 22Cb/67/02-27 zo dňa 31.10.2002.

33. Dňa 23.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 03.03.2011. Uznesením č. k. 35Er/560/04/ - 18 zo dňa 12.04.2011 súd návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 14.06.2011.

34. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 36Er/880/2002 (10C/ 146/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 21.05.2002 na Exekútorskom úrade Bratislava, u súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: C. Danihel, na vymoženie peňažného plnenia vo výške 7.200,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 284/2002.

35. Dňa 23.05.2003 podal súdny exekútor na súde žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er/880/2002. Dňa 28.05.2002 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č. k. Rob/1388/02-5 zo dňa 19.02.2002.

36. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č. k. 36Er/880/2002 - 11 zo dňa 25.01.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel.

37. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 34Er/1536/2002 (10C 148/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 30.07.2002 na Exekútorskom úrade Bratislava, u súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: G. H. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 12.240- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 603/2002

38. Dňa 01.08.2002 podal súdny exekútor žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 34Er/1536/20032. Dňa 29.07.2003 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 18Cb/76/01 -33 zo dňa 21.10.2002.

39. Dňa 6.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 28.03.2011. Uznesením č. k. 34Er/1536/2002 - 14 zo dňa 09.05.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel.

40. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 35Er/1708/2005 (10C 151/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 06.09.2005 na Exekútorskom úrade Košice 2, u súdneho exekútora Ing. Bc. Karola Mihála návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: F. G., na vymoženie peňažného plnenia vo výške 7.200,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 1657/05.

41. Dňa 17.10.2005 podal súdny exekútor žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp.zn. 35Er/1708/2005. Dňa 25.10.2005 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25Cb/179/04 -40 zo dňa 29.05.2004.

42. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 08.02.2011. Uznesením č. k. 35Er/1708/2005 - 13 zo dňa 13.04.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel, v uvedenej výrokovej časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.05.2012.

43. Z obsahu pripojeného exekučného spisu okresného súdu sp. zn. 34Er/1088/2003 (10C/ 149/2012) súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 14.05.2003 na Exekútorskom úrade Šaľa, u súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: Q. F. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 42.960,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 480/03.

44. Dňa 26.05.2003 podal súdny exekútor žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp.zn. 34Er/1088/2003. Dňa 05.06.2003 Okresný súd Bratislava III vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č. k. 42 Rob/2456/02-6 zo dňa 19.08.2002.

45. Dňa 23.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.04.2011. Uznesením č. k. 34Er/1088/2003 -13 zo dňa 17.05.2011 súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 23.06.2011.

46. Okresný súd právne danú vec posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods.1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

47. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 boli doručené žalovanému dňa 23.04.2012. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má obligatórny charakter, podľa ktorého nárok na náhradu škody na súde nie je možné uplatniť skôr, než uplynie šesťmesačná lehota od uplatnenia nároku poškodeným pred príslušným orgánom, neúspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je predpokladom uplatneného nároku na súde. Žalobca podal návrhy na súd dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalovaný neuznal nárok žalobcu, čo vyplynulo z vyjadrenia žalovaného, do šiestich mesiacov od podania žiadosti neuspokojil nárok na náhradu škody, preto mal súd za to, že šesťmesačná lehota v čase rozhodovania súdu uplynula, návrh nemožno považovať za predčasne podaný a preto je daná právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť.

48. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v súdnom exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote.

49. Z obsahu pripojených exekučných spisov mal súd preukázané, že exekučné konania sa začali pred 01.09.2005:

- sp. zn. 34Er/2117/2003, dňa 20.10.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 03.11.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 09.03.2011 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er/2753/2002, dňa 14.10.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 16.10.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 35Er/560/2004, dňa 06.05.2004 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 13.05.2004 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 23.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er/880/2002, dňa 21.05.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 23.05.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 34Er/1536/2002, dňa 30.07.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 01.08.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 34Er/1088/2003, dňa 14.05.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 26.05.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 23.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora.

50. V danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenie §44 ods. 6 Zák.č.233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.08.2005, podľa ktorého, ak oprávnený požiadala súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

51. Uvedená právna norma neustanovovala povinnosť exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora ako tvrdil žalobca, k tomuto došlo až s účinnosťou od 01.09.2005 s poukazom na § 238 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z., konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 01.09.2005, avšak s výnimkou ustanovenia §44 ods.7 Exekučného poriadku.

52. Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

53. Z pripojeného exekučného spisu sp.zn. 35Er/1708/2005 súd zistil, že oprávnený dňa 06.09.2005 podal návrh na vykonanie exekúcie u exekútora Bc. Karola Mihála podľa ustanovenia § 44 ods.8 Exekučného poriadku, návrhom zo dňa 22.11.2010 oprávnený žiadal o zmenu súdneho exekútora, exekučný súd vyzval súdneho exekútora dňa 27.01.2011 o zaslanie exekučného spisu spolu s vyúčtovaním trov exekúcie za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora od oprávneného, exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal dňa 14.02.2011 zaslal súdu vyčíslenie trov exekúcie a navrhol, aby súd vydal uznesenie a priznal mu náhradu trov exekúcie ako pôvodného exekútora, Okresný súd Bratislava III dňa 13.04.2011 v exekučnej veci vydal uznesenie č.k. 35Er/1708/2005 -13, žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel, vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a určil doteraz vynaložené trovy exekúcie pôvodného súdneho exekútora vo výške 61,82 eur.

54. Uvedený postup exekučného súdu a dĺžku konania nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prieťahy v konaní, je plne odôvodnený potrebou vykonať vo veci pred rozhodnutím aj iné úkony, vyzvať pôvodného exekútora na vyjadrenie k podanému návrhu, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi, rozhodnúť o trovách pôvodného exekútora v zmysle ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku s tým, že účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované, trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

55. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom je akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota, nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti, čo je plne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené dôvody súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetných exekučných konaniach) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

56. Z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného ústavou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II.ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem zbytočné prieťahy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy SR (I.ÚS 63/00). Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie neznamena v zmysle platnej judikatúry automaticky zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

57. Súd nie je oprávnený v konaní o náhradu škody preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania, ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. V súdnom spise sa ani nenachádza sťažnosť oprávneného na prieťahy v konaní. Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 3.10.2012, I.ÚS 476/2012-12 rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m.m. II.ÚS 93/03).

58. K námietke žalobcu, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania súd uviedol, že exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie. Súd po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený vykonávať exekúciu a preto zmena exekútora nemala ani bezprostredný vplyv na povinného. Pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, preto v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemôže len z titulu uvedenej procesnej nesprávnosti bez ďalšieho, zodpovedať za všetko čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia a nemohlo ani dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

59. Žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 175,- eur predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutie o ňom z dôvodu, že poškodený vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- euro, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- euro. Škoda je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom, spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré by sa museli vynaložiť, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu. Žalobca v konaní skutočnú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a

vymáhania pohľadávky v období, ktoré podľa neho uplynulo súdu ničím nepreukázal. Súd na listinný dôkaz žalobcu, znalecký posudok č.1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaný Ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý bol zaregistrovaný pod Spr. č. 3272/2014 neprihliadol, nakoľko sa jedná o všeobecný znalecký posudok ktorý bol vypracovaný za obdobie rokov 2009-2012, neuvádza sa presný výpočet škody na konkrétne jednotlivé uplatnené nároky v jednotlivých konaniach, z uvedeného dôvodu posudok hodnoverným, relevantným spôsobom neuviedol presné vyčíslenie škody, ku ktorej by malo dôjsť v konkrétnom exekučnom konaní, navyše posudok je výrazne jednostranný, vychádza iba z údajov poskytnutých zadávateľom a výpočty sa riadili voľnou úvahou. Žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov súd nepovažoval za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý majetkový prospech. Taktiež z obsahu spisu mal súd preukázané, že v danej veci žalobca nezaslal žiadne urgencie adresované exekučnému súdu, navyše postup súdu nevykazoval znaky zbytočných prietahov, za ktoré by mal štát zodpovedať za škodu.

60. Žalobca vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody nepreukázal priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť, medzi škodou a konaním exekučného súdu, nakoľko vzťah príčiny a následku musí byť podľa súdnej praxe priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je sprostredkovaný. Žalobca k svojej činnosti využíva informačný systém na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému patrí do podnikateľskej činnosti, ktorú musí žalobca vykonávať. Nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel vymáhať pohľadávku formou exekúcie, ide o náklady ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal vznik škody ani výšku škody v zmysle § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

61. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v jednotlivých konaniach, ktoré boli spojené v predmetnej veci vo výške 165,96 eur, vo výške 221,28, vo výške 221,28 eur, vo výške 165,96 eur, vo výške 387,24 eur, vo výške 331,92 eur, vo výške 221,28 eur a to alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, nakoľko podľa jeho názoru bol v danej veci exekučný súd bezdôvodne nečinný. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z analógie Ústavného súdu SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. 660,- eur (660 eur : 12 = 55 eur). Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak podľa § 17 ods.2 zák. č. 514/2003 Z.z. Súd poukázal na judikatúru, podľa ktorej odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní, nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo/rozsudok NS ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011/.

62. Z obsahu spisu mal súd preukázané, že postup súdu nevykazoval znaky zbytočných prietahov ako je vyššie uvedené, tvrdenie žalobcu v podanom návrhu, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný je navyše nepravdivé. Žalobca v konaní pri uplatňovanom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť, ide o všeobecne známe riziká ktoré sú i rizikom podnikateľského subjektu. Súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch a preto nie je možné vychádzať z paušálnej sumy pri uplatňovanom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

63. Vzhľadom na vykonané dokazovanie zhodnotením dôkazov jednotlivo, ako aj v ich súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo za konania najavo, mal súd preukázané, že v danej veci neboli splnené všetky zákonné podmienky uplatneného nároku žalobcom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a preto v zmysle citovaných zákonných ustanovení návrh v celom rozsahu zamietol.

64. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ OSP, v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ OSP, platný a účinný v čase vydania rozsudku a podania odvolania (súd prvej inštancie odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci;

súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Z ustanovenia § 101 ods. 2 OSP vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V žalobe upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11NcC/46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 345/2009, I.ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí žaloby vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvej inštancie, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvej inštancie pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd ale odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované

do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmu analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie tiež pochybil, keď rozhodol skôr, ako rozhodol o jeho žiadosti o prerušenie konania. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/174/2014). Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

65. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

66. Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 10C/143/2012 -225 zo dňa 24.9.2015, uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie v sume 20 eur, položkou č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

67. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že uznesenie neobsahuje žiadne skutkové a právne dôvody. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Znamená to, že spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je to pri položke I sadzobníka súdnych poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v čl. II bod 3 sa žaloby budú spoplatňovať podľa položky č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov. Z pozmeňovacích návrhov poslancov K. G., O. R., N. N. a M. L. vyplýva, že v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby v sume 20,- €, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. Zdôraznil, že podal odvolanie a nie návrh na začatie konania vo veci samej. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Jeho právny záver je v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.3.2007, sp.zn. 4Cdo/39/2007, z ktorého vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb., sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon o súdnych poplatkoch ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch záver rešpektujúci zásadu „v pochybnostiach v prospech poplatníka“. V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Konanie súdu prvého stupňa napadnutým uznesením predstavuje zásah do základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vylúčené. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky, a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Okrem toho podľa ustanovenia § 18c a zákona č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. Návrh na začatie konania v prejednávanej veci podal pred 1.10.2012, teda pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo od poplatku vecne oslobodené. Jeho právny názor potvrdil medzi iným aj Okresný súd Komárno, Okresný súd Rimavská Sobota. Navrhol preto, aby súd prvého stupňa postupom podľa ustanovenia § 210a OSP jeho odvolaniu vyhovel. V opačnom prípade navrhol odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť bez náhrady.

68. Okresný súd uznesením č.k. 10C/143/2012 -129 zo dňa 26.2.2015 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania sp.zn. 10C/143/2012 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Žalobca v podaní zo dňa 19.02.2015 uviedol, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Návrh odôvodnil tým, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednávaním a rozhodnutím veci. Ďalej uviedol, že mu bolo doručené rozhodnutie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím žalobca zásadne nesúhlasí tvrdí, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III. Vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP. a ust. § 109 ods. 2 písm. c/ OSP. Spolu s návrhom na prerušenie konania zaslal súdu Sťažnosť na Ústavný súd SR bez uvedenia dátumu a dôkazu o doručení sťažnosti.

69. Okresný súd uvedený návrh na prerušenie konania právne posúdil podľa § 109 ods. 1, písm. b) veta prvá OSP, podľa ktorého súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Podľa § 109 ods. 2, písm. c) OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam, pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. V súlade s ustanovením § 109 ods. 1 písm. b/ OSP okresný súd vychádza z toho, že toto ustanovenie upravuje obligatórne prerušenie konania, súd má povinnosť prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú, ide o prípady v ktorých je súd viazaný rozhodnutiami iných vnútroštátnych a medzinárodných súdnych orgánov (§ 135 ods. 1 OSP). Žalobca podaný návrh na prerušenie konania odôvodňoval tým, že podal sťažnosť na Ústavnom súde SR z dôvodu porušenia jeho práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Podanie takejto sťažnosti, ktoré žalobca v danom prípade ani nepreukázal nie je dôvodom na prerušenie konania, nepreukázal, že by jeho sťažnosť bola Ústavným súdom SR prerokovaná a prijatá na ďalšie konanie, sťažnosť sa navyše týka len procesnej otázky rozhodnutia nadriadeného súdu. Nakoľko rozhodnutie súdu nezávisí od výsledku konania o podanej sťažnosti vedenej na Ústavnom súde SR, nie sú splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle citovaného ustanovenia.

70. Okresný súd pre doplnenie uviedol, že z rozhodovacej činnosti súdu je známe, že odvolací súd v obdobných veciach rozhodol a uviedol, že podmienky na prerušenie konania splnené neboli, nakoľko odvolaciemu súdu aj z jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti je známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svojej právomoci odmietal. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ OSP upravuje fakultatívne prerušenie konania, súd môže konanie prerušiť, keďže tu ide len o procesnú možnosť súdu, nie však povinnosť

súdu prerušiť konanie. Vo vzťahu k prerušeniu konania podľa daného ustanovenia je nutné podotknúť, že tu nejde o prípad, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by si súd nebol oprávnený vyriešiť, ale o otázku, ktorú je síce konajúci súd oprávnený vyriešiť ako predbežnú otázku. Súd pri úvahe o prerušení konania musí prihliadať na princíp hospodárnosti konania, lebo práve hľadisko hospodárnosti konania je pri rozhodovaní o prerušení konania rozhodujúcim hľadiskom. Súd nie je oprávnený prerušiť konanie ani vtedy, ak predbieha iné občianske súdne konanie, kde sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre výsledok jeho konania. Sťažnosť žalobcu ani nezakladá také konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam, pre jeho rozhodnutie. Podanie sťažnosti na Ústavný súd SR predstavuje mimoriadny opravný prostriedok s tým, že konanie pred Ústavným súdom sa nepovažuje za občiansko-súdne konanie tak ako je uvedené v § 109 ods. 2 písm. c/ OSP.

71. Žalobca, ktorý podal návrh na prerušenie konania a zaslal spolu s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania krátko pred vytýčeným pojednávaním, uvedené konanie žalobcu vedie k nehospodárnosti konania a s poukazom na uvedené dôvody neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle citovaného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne závery súd nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania.

72. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 221 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523221'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ods. 1 písm. h) v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523205'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, b) <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523205'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, c) <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523205'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a f) <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523205'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP. Namietal, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nekonkretizuje prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Považoval ho za nepreskúmateľné, s poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.05.2006, sp. zn. III.ÚS 25/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD34639CZ'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi dôkazmi, keď návrh na prerušenie konania, podal spolu ústavnou sťažnosťou v prílohe. Žalobca poukázal na to, že v prejednávanej veci, považuje zákonného sudcu za vylúčeného podľa § 14 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%252314'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP aj napriek názoru krajského súdu v prejednávanej veci, keďže v skutkovo a právne rovnakých iných veciach, Krajský súd v Nitre, Krajský súd v Trnave a Krajský súd v Prešove, vylúčili z prejednávania veci, všetkých sudcov súdov prvého stupňa. S vedomím, že názor krajského súdu v prejednávanej veci neobstojí, pre rozpor s rozhodovaním iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a s vedomím, že žalobca podal ústavnú sťažnosť v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu, nie je podľa názoru žalobcu prípustné, aby sa v konaní naďalej pokračovalo a rozhodoval vylúčený sudca. Preto malo byť konanie prerušené, až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke neustrannosti súdu a osoby sudcu. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

73. Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 10C/143/2012 -132 zo dňa 26.02.2015 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. Žalobca v podaní zo dňa 19.02.2015 žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania 26.02.2015 z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu a podal návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. V uvedenom konaní sa žalobkyňa domáha náhrady škody, ktorej sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. V konaní vystupujú na strane odporcov v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a v 2. rade POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS Bratislava. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol predložiť žalovaný v 1. rade, zodpovedanie prejudiciálnych otázok má preto v tomto konaní

zásadný význam. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému návrhu na prerušenie konania dňa 25.2.2015 uviedol, že nie je daný žiaden relevantný dôvod na prerušenie konania. Popri obligatórnych dôvodoch prerušenia konania dáva ustanovenie § 109 ods. 2 OSP súdu fakultatívnu možnosť rozhodnúť o prerušení konania aj v prípade, že pred iným orgánom prebieha konanie v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Predmetom prejudiciálnych otázok v konaní na Okresnom súde Prešov v sp.zn. 7C/6/2010 je vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú porušením komunitárneho práva, činnosťou orgánov štátu pri výkone verejnej moci pri súčasnej nečinnosti a nezáujme poškodeného na hájení svojich práv, vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou za škodu a zodpovednosťou za bezdôvodné obohatenie a posúdenie otázky, či má byť prednostne uplatňovaným nárok na náhradu škody voči štátu alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretiemu subjektu, ktorý sa v dôsledku porušenia komunitárneho práva orgánom štátu pri výkone verejnej moci bezdôvodne obohatil. Vzhľadom na predmet tohto konania, náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej údajnými prieťahmi exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o zmenu súdneho exekútora nie je zrejme, aké otázky a skutočnosti relevantné pre toto konanie majú byť v konaní o predmetných prejudiciálnych otázkach zodpovedané. Mimo uvedeného odporca poukázal na skutočnosť, že Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 22.12.2014, č.k. 12Co/127/2013 - 290, uznesenie Okresného súdu o prerušení konania a predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie na odvolanie samotného navrhovateľa proti uzneseniu o prerušení konania zrušil vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol súdu, aby návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, v konaniach ďalej riadne pokračoval.

74. Okresný súd podaný návrh na prerušenie konania právne posúdil podľa § 109 ods. 2, písm. c) OSP, podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam, pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP upravuje fakultatívne prerušenie konania, súd môže konanie prerušiť, keďže tu ide len o procesnú možnosť súdu, nie však povinnosť súdu prerušiť konanie. Vo vzťahu k prerušeniu konania podľa daného ustanovenia je nutné podotknúť, že tu nejde o prípad, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by si súd nebol oprávnený vyriešiť, ale o otázku, ktorú je síce konajúci súd oprávnený vyriešiť ako predbežnú otázku.

75. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdenie, že Súdnemu dvoru európskej únie boli predložené na zodpovedanie prejudiciálne otázky formulované v návrhu na prerušenie konania v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov sp.zn. 7C/6/2010. Z vyjadrenia žalovaného mal súd preukázané, že z dôvodu odvolania proti uzneseniu o prerušení konania bol spis predložený Krajskému súdu Prešov, ktorý uznesením č.k. 12Co/127/2013 zo dňa 22.12.2014 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa o prerušení konania a predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie na odvolanie samotného žalobcu proti uzneseniu o prerušení konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konanie o prejudiciálnych otázkach z ktorého existencie žalobca odvodzuje dôvod na prerušenie konania tak ani nezačalo a teda nenastal základný predpoklad na prerušenie konania. Predmetom konania na Okresnom súde Prešov vo veci sp.zn. 7C/6/2010 je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého nároku sa domáha žalobkyňa, ktorá nie je účastníčkou tohto konania, pričom účastníci tohto konania žalobca a žalovaný vystupujú na strane žalovaných a zodpovedanie prejudiciálnych otázok, preto nemá význam pre rozhodnutie v tejto veci, nakoľko predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne závery súd nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania.

76. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a) OSP (platného a účinného v čase podania odvolania) a to, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ustanovením § 205 ods. 2 písm. c) OSP, a to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ustanovením § 205 ods. 2 písm. b) OSP a to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 205 ods. 2 písm. f) OSP a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol v odvolaní, že opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnych otázok

spočíva vtom, že v danom konaní bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré žalobca navrhuje prerušiť je náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom Európskej únie bude mať podľa názoru žalobcu význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci, a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Žalobca má za to, že tento názor je potvrdený medzi inými, napríklad aj Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/355/2012, Okresným súdom Bratislava II, v konaní vedenom pod sp.zn. 19C/195/2012, Okresným súdom Pezinok v konaní vedenom pod sp.zn. 6C/259/2012, ktoré pristúpili k prerušeniu konania, až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach. Žalobca má za to, že v konaní pred Okresným súdom Prešov vedeným pod sp. zn. 7C/6/2010, o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, budú Súdnemu dvoru Európskej únie predložené prejudiciálne otázky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie súdu o návrhu žalobcu, pričom konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené, a preto je daný dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP (platný a účinný v čase podania odvolania) a je potrebné konanie o zapltenie prerušiť, až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 7C/6/2010. Z týchto dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovie.

77. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [(§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku zákon č. 160/2015 Z.z.; ďalej „CSP“), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. (OSP)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.8.2017 (§ 378 CSP, § 219 ods. 3 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom. Odvolací súd po preskúmaní uznesení č.k. 10C/143/2012-129 zo dňa 26.2.2015, č.k. 10C/143/2012 -132 zo dňa 26.2.2015 a č.k. 10C/143/2012 -225 zo dňa 24.9.2015 dospel k záveru, že odvolania žalobcu proti uvedeným uzneseniam nie sú dôvodné a uznesenia sú vecne správne.

78. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné. Podmienky, za ktorých rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, okolnosti, ktoré tomu predchádzali, náležitosti napadnutého rozsudku, odvolanie, posúdil podľa Občianskeho súdneho poriadku.

79. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku). V ňom dal súd prvej inštancie jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 OSP jednotlivito i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

80. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou v spore, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č.

59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp.zn. I.ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo/8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

81. Je nepochybné, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

82. Ako nepochybne vyplýva z obsahu spisu Krajský súd v Bratislave uznesením sp.zn. 6NcC/267/2012-14, JUDr. Máriu Zbyňovcovú sudkyňu Okresného súdu Bratislava III nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C 143/2012. Ústavný súd Slovenskej republiky, ústavnú sťažnosť žalobcu o porušení jeho práv daným uznesením Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie. Znamená to, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom, v dôsledku podania ústavnej sťažnosti, bolo (dávno) rozhodnuté v neprospech žalobcu. V danom prípade nie je daný odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodoval vylúčený sudca, práve s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a Ústavného súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom, nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Predvolanie na pojednávanie konané dňa 26.02.2015 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu s dostatočným časovým predstihom, t.j. dňa 05.01.2015 (§ 115 ods. 1, 2 OSP platný a účinný v čase nariadenia pojednávania). Daného pojednávania sa nezúčastnil žalobca ani jeho právny zástupca, svoju neprítomnosť ospravedlnil dňa 19.2.2015 s tým, nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie za tohto stavu správne postupoval, keď konal a rozhodol v ich neprítomnosti (§ 101 ods. 2 OSP); vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Súd prvej inštancie dal žalobcovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch strán, právneho zástupcu žalobcu, riadne a včas predvolal; sám žalobca z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Žalobca nepreukázal, že pred začatím pojednávania sa ospravedlnil a súčasne požiadaval z dôležitého dôvodu (presne označeného) o odročenie pojednávania. Znamená to, že súd prvej inštancie poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi žalobcu) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný

znalecký posudok, nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 OSP (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku) napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Vo svojom rozhodnutí vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. V odvolaní žalobca uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietahov v exekučnom konaní, neuvádzal konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti škody, nemajetkovej ujmy. Namietané skutkové tvrdenie v jednotlivých veciach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, na rovnakom skutkovom a právnom základe, je dané práve tým, že sám žalobca uvádza skutkový dej, základ, odôvodnenie odvolania rovnaké; rovnaké návrhy, odvolania, vyjadrenia. Žalobca si nespĺnil svoju základnú povinnosť tvrdenia, neunesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu). Nepreukázal listinami/skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Rovnako žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi (prípadným) nesprávnym úradným postupom a prípadným vznikom škody či nemajetkovej ujmy. Všeobecné dôvody odvolania spočívajú aj v tom, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nerozhodoval o prerušení konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, a tak dôvody odvolania v uvedenej časti sú absolútne nenáležité.

83. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku). V ňom dal súd prvej inštancie jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 OSP jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná.

Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo/8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo nato, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

84. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, má odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie zato, že žalobca nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že už prvý zákonný predpoklad, ktorým je nesprávny úradný postup, nebol splnený. Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní, vedenom pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu podania návrhu oprávneného na zmenu exekútora, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa ustanovenia § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že

na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora zákonodarca exekučnému súdu nestanovil lehotu. Z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora nebol v danej veci viazaný 30-dňovou zákonnou lehotou od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a teda rozhodnutím o zmene exekútora až po jej uplynutí neporušil žiadnu zákonnú lehotu a nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal vznik, ani výšku majetkovej škody.

85. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania ustanovením § 378, § 219 ods. 3 CSP, s dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo/218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo/186/2012, 7 Cdo/56/2011).

86. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 10C/143/2012-225 zo dňa 24.9.2015 ako vecne a právne správne (§ 387 ods. 1, 2 CSP) z nasledovných dôvodov.

87. Súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov; ďalej len zákon). Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný (§ 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 zákona). Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona). Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v dovolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá, druhá zákona). Poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier (§ 8 ods. 1, 4 zákona). Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona bolo vypustené písm. c/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) s účinnosťou od 1.1.2006 zákonom č. 621/2005 Z.z. S účinnosťou od 1.7.2007 bolo zákonom č. 273/2007 Z.z. do § 4 ods. 1 zákona vsunuté písm. k/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom). Písm. k/ z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona bolo vypustené zákonom č. 286/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.10.2012. Z dôvodovej správy k zákonu č. 286/2012 Z.z. vyplýva, že sa týmto opatrením reaguje na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. na súdoch. V žalobách sú predmetom sporu istiny v sumách nezriedka presahujúcich milióny eur bez toho, aby nároky žalobcov mali oporu v zákone. Oslobodenie od súdneho poplatku v súdnom konaní o náhradu škody má pre súdy v konečnom dôsledku za následok výrazný nárast sporovej agendy, keďže v štádiu predbežného prerokovania nároku v konaní pred ústredným orgánom štátnej správy nie je možné nárokom žiadateľov z dôvodu právnej neopodstatnenosti vyhovieť. Pokiaľ sa v súdnom konaní preukáže nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, prípadne jeho nesprávny úradný postup a štát bude zaviazaný na náhradu škody, úspešnému žalobcovi v rámci náhrady trov konania súd prizná i náhradu trov na zaplatenom súdnom poplatku. Žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č.

I sadzobníka súdnych poplatkov. Položka č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov (ďalej len sadzobník) upravuje spôsob výpočtu súdneho poplatku z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba. Podľa prvej vety bodu 3 poznámky k položke č. I sadzobníka poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej (v dôsledku zmeny zákona č. 71/1992 Zb. uskutočnenej zákonom č. 465/2008 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2009). Za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba, v sume 20,-- € (položka č. 7a sadzobníka; od 1.10.2012). Z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012 (§ 18ca zákona).

88. V ustanovení § 1 ods. I zákona č. 71/1992 Zb. je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, ako správne uvádzal aj sám odvolateľ. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vylúčené. Poplatok za návrh, odvolanie, dovolanie možno vyrubiť len tomu, koho zákon č. 71/1992 Zb. za poplatníka výslovne (jednoznačne) označuje, resp. komu poplatkovú povinnosť za návrh, odvolanie, dovolanie explicitne ukladá (porovnaj napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.11.2010, č.k. IV. ÚS 387/2010-38). Ako z obsahu spisu nepochybne vyplýva, žalobca podal návrh na začatie konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/143/2012 dňa 27.9.2012, odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal dňa 01.04.2015. Od 01.10.2012 súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nepožíva vecné oslobodenie od súdnych poplatkov. Napriek skutočnosti, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania pred dňom 27.09.2012, odvolacie konanie, bolo nepochybne začaté po 01.10.2012. Ako je uvedené vyššie zákonodarca rozlišuje medzi návrhom na začatie konania, odvolaním, dovolaním. Vysvetlil, že v prípade, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní. Preto ak nepochybne bolo odvolacie konanie začaté po 01.10.2012, odvolateľ je povinný zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 01.10.2012). Zostalo irelevantné, že v sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vydaného v konaní o náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy, podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Samozrejme úplne iná situácia by bola v prípade, ak by sa odvolacie konanie začalo do 30.09.2012, resp. ak by naďalej, aj po 01.10.2012, konanie o náhradu škody, nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. požívalo vecné oslobodenie od súdnych poplatkov, o čo ale v prejednávanej veci nejde.

89. Súd prvej inštancie postupoval vecne a právne správne, keď odvolateľovi vyrubil súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 10C/143/2012 -144 zo dňa 26.2.2015 v sume 20 eur. Súdny poplatok je uvedený v správnej sume. Z uznesenia vyplýva nezameniteľný a nespochybniteľný dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob, platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti.

90. Odvolací súd v otázke vzťahu medzi právom na prístup k súdu a povinnosťou zaplatiť súdny poplatok odkazuje na právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva vyslovený v rozsudku zo dňa 19.6.2001, č. sťažnosti 28249/95, vo veci Kreuz proti Poľsku (odseky 59, 60), podľa ktorého Európsky súd pre ľudské práva nikdy nevyhlásil možnosť, že záujmy riadneho chodu justície môžu odôvodňovať zavedenie finančného obmedzenia na prístup jednotlivca k súdu. V tej súvislosti Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že požiadavku zaplatiť súdny poplatok v súdnom konaní nemožno pokladať za obmedzenie práva účastníka na prístup k súdu, ktoré je nezlučiteľné per se s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

91. Pokiaľ ide o uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca žiadal prerušiť toto konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP (platného a účinného v čase vydania uznesenia), v zmysle ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši

otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. písm.c) OSP (v súčasnosti § 164 CSP) upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Rozhodujúcim hľadiskom je tu zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania z hľadiska tohto ustanovenia predstavuje skôr výnimku, ako pravidlo.

Z uvedeného vyplýva, že strana v konaní síce môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takémuto návrhu vyhovieť a je výslovne na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom predpokladanej prekážky konania, ktorého prerušenia sa žalobca domáha, aj skutočne konanie preruší, alebo bude v ňom pokračovať. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania nevyplýva existencia zákonom predpokladanej prekážky konania, a teda nebola vôbec daná potreba prerušiť konanie vedené na Okresnom súde, podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP a v súčasnosti podľa § 164 CSP (t.j. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom Prešov, sp. zn. 7C/62/2010). V štádiu konania, keď rozhodoval súd prvej inštancie, bolo uznesenie Okresného súdu Prešov, č.k. 7C/6/2010- 269, zo dňa 07.10.2013, zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.12.2014, sp. zn. 12Co/127/2013, a teda prejudiciálne otázky neboli predložené Súdnemu dvoru Európskej únie. Neexistovala teda prekážka postupu súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C/170/2012, nakoľko nebola daná taká skutočnosť, ktorá by ukladala zákonnú povinnosť súdu konanie prerušiť a počkať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Žalobcom označené právne skutočnosti teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie netvorili zákonom tolerovanú prekážku ďalšieho pokračovania v konaní.

92. Okresný súd uznesením č.k. 10C/143/2012-129 zo dňa 26.2.2015 nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania a konanie vo veci neprerušil a návrh zamietol. V odôvodnení uznesenia vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal náhrady škody, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní.

93. Navrhovateľ podal návrh, aby súd konanie prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci.

94. Návrh navrhovateľ odôvodnil tým, že dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je závažne podporená okrem už pred súdom uvedeného tiež tým, že pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím priamo dotknutý vo svojich právach, vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní a že do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti.

95. Súd prvého stupňa v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523109'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP. dospel k záveru, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný. Dôvodil tým, že o námietke zaujatosti bolo Krajským súdom v Bratislave uznesením sp. zn. 5NcC/267/2012-15 na základe predchádzajúceho vyjadrenia zákonnej sudkyne v tejto veci v súlade s ust. § 14 ods. 1.3 OSP právoplatne rozhodnuté tak, že z prejednávania a rozhodovania tejto veci nie je vylúčená sudkyňa JUDr. G. , pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že absentuje dôvod, pre ktorý by mohli vzniknúť pochybnosti, že sudca bude postupovať nestranne a nezaujato. Okresný súd zároveň pri neprerušení konania prihliadol na procesnú zásadu hospodárnosti konania a ústavné právo účastníka, teda aj odporcu, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Súd prvého stupňa na základe podkladov, nachádzajúcich sa v danom spise, v otázke posúdenia dôvodnosti návrhu navrhovateľa dospel k správnym skutkovým záverom a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci a uznesenie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

96. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym skutkovým aj právnym záverom okresného súdu v odvolaní napadnutom rozsudku aj uznesení o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie aj uznesení, ktorými boli zamietnuté návrhy žalobcu na prerušenie konania tak, ako sú uvedené vo výroku tohto rozsudku a preto rozhodol podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku potvrdením uvedených rozhodnutí.

97. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

98. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).